

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XII. De pauore Pomeranorum, & quomodo ab Episcopo liberati sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

aderant, in hostiam & oblationem Deo aræ imposuit, petens sibi remissionem peccatorum, à Domino pro ipso recompensari. Ita ergò in plenitudine gaudij spiritualis tota illa Ecclesia feruente & laudes Deo super vniuersis bonis ac donis eius concinente, dedicatio consummatur; omnesque alij, exemplo Mitzlai Principis, vias suas correxerunt vnusquisque ab iniustitiis & violentiis seu oppressiõibus suis temperando, & vi ablata proximis suis restituendo.

*De pauore Pomeranorum, & quomodo per
Episcopum liberati sunt.*

CAPVT XII.

Celestia igitur proficiebat & crescebat, & licet in-
uidente diabolo, ambulans in timore Domini
Spiritu sancto replebatur. Sed hostis antiquus
damna sua non ferens, opera Dei turbare molitus,
validis terroribus vniuersam prouinciam concussit. Nam
Boletzlus Dux Polonorum inuictissimus, in multa fortitu-
dine & copioso militum apparatu, de terra sua veniens, iam
in ipsis terræ Pomeraniæ terminis castra metatus ferebatur, in
furore graui terram ipsam ingressurus. Audierat enim, quod
post priorem beati Ottonis prædicationem, nec pacti secum
fœderis, nec susceptæ religionis iura, seruare curarent. Insu-
per compertum habebat, quod eæ ciuitates, quæ pridem cõ-
uersæ fuerant, cum his, quæ conuersæ nondum fuerant, re-
missi tributì veniam aspernati, sui que mediatoris obliti, viri-
bus suis se deinceps tutos fore considerent, munitionibus &
castris, quæ bellica vi complanata fuerant, ex magna parte hoc
interuallo reparatis. Vnde, quasi iustam commotionem ha-
bens Dux, iterum eos contere veniebat, suæ que ditioni sub-
iugare.

Quod illi audientes, missis que sapius atque remissis ex-
ploratoribus, exercitum iam in proximo cognoscentes, mul-
tum

*Sefridus.
Edit. Can. lib.
3. cap. 9.
Rumor de ap-
petente bello
Pomeranos
percellit.*

*Expediõ Bo-
leslai Ducis
Polonorum in
Pomeranos.*

tum ubique trepidare cœperunt, partimque fugere, ac res suas ad loca munita deferre, partim etiam arma contra mouere, finesque suos defendere meditabantur. In ipso tamen articulo, utpote à Deo inspirati, omnes quasi oues ad pastorem, sic ad Episcopum confugientes, quid facto opus esset, consilium quærebant. At ille pietatis visceribus affluens Ecclesiam rudem ac neophytam bellico tumultu vexari perniciosum sciens, de diuina misericordia, simul etiam de Boletzlai Ducis amicitia non vanè præsumens, bellum simul & causam belli, si modò consiliis eius parere velint, dissolere pollicetur.

Quo audito, illi prudentiam & sanctitatem Doctoris sui attendentes, nec sinistrè casurum arbitrati negotium, quod ille in timore Domini suscepisset, communi decreto semetipsos & omnia sua consilia eius sapientiæ commiserunt.

Assumptis igitur Clericis Pater venerabilis, sarcinas quidem & omnem supellestem suam ibi relinquens, obuiam se parat exercitui, iunctis sibi viris honorabilibus de terra, qui à Duce obiectis respondere, & omnibus controuersis decidendis hinc inde exortis possent sufficere. Vbi ergò ad castra venit, à Duce honorabiliter susceptus est, mirumque dictu, quàm facillè diuinis eloquiis, eius feritate delinita, ad omne, quod volebat, Principem inclinauerit. Ille namque multum protestabatur, non alia ex causa hoc tempore bellum contra eos suscepisse, quàm ob iniuriæ Dei omnipotentis ylcionem, & mutui fœderis ruptionem: quia & Christianismi iura, plebisque in locis, rediviua paganitate, violassent. Episcopus ergò hæc omnia emendatione dignissima factus, legatosque aliquantulum pro his obiurgans, ad pristina compositionis pactum, partem reuocat utramque, sese tunc temporis, quemadmodum & nunc, pacis mediatorem extitisse commemorans. Placabat autem maximè Ducem Polonia Vratizlai Ducis fides & deuotio ab Episcopo laudata: quia in priori & secunda prædicatione æquè fidelis inuentus, multa bona prædicatoribus ostendisset. Stetinentibus verò, quòd aliqui ex eis ad errores pristinos reuoluti essent, diuina indignationis ac suæ, illis mandat non desore vindictam, nisi quantocius a-

posita

Pomerani confugunt ad S. Othonem.

S. Otho it obuiam Duci Boletzlai.

Excipitur S. Otho à Duce.

Fides Ducis Vratizlai placat Ducem Polonia.

postasæ immunditias congrua diluant satisfactione, indulgentiâ petita Doctoris.

Dux itaque talibus modis à beato viro mitigatus, licet nimis murmurantem exercitum, utpote prædæ avidum, versis aquilis, ad sua redire præcepit.

Porro Episcopus voti compos, cum legatis rediens, attolens gregibus suis, optatæ pacis & securitatis nuncium reportavit: & quantum illi pridem de metu belli inestificati fuerant, & concussi, in tantum alacres facti sunt, & in fide Christiana fundati; sanè Doctori suo adscribentes patriæ liberationem: seruusque Dei magnificatus est vehementer, in terra Pomeranorum. Ille verò nihil meritis suis tribuens, tanto se humiliorem apud Deum & homines exhibuit, quanto sine illius auxilio se nil posse sciebat: dimittensque nuncios, de quibus supra dictum est, Marchioni & Saxonibus gratias egit pro bona voluntate, de Dei operibus & de suo statu, mandans quæ audissent, & vidissent, ad Dei gloriam dominare.

Dux Polonia domum reuertitur cum exercitu.

S. Otto trepidus Pomeranis pacis nuncium adfert.

De Verania insula & gente barbarissima.

CAPVT XIII.

ERat autem Vernoimæ illis diebus Dux pariter & Episcopus. Est autem insula quædam non longè à ciuitate illa, habens mare interiectum, quasi itinere vnus diei, Verania nomine. Sed loci huius incolæ duri erant & barbari, singulari feritate crudeles. Hi prædicatione beati viri dudum compertâ, omnia, quæ de illo dicebantur, aspernati, mortem ei, si ad eos veniret, minabantur. Sed quò amplius duras eorum minas audierat, eò amplius in animo suo fixum habebat, illo ire, sperans ibi martyrij coronam se adepturum. De hoc verò cum Duce & aliis familiaribus suis, dum consilium tractaret, propter immanitatem

Sefridus. Edit. Canis. cap. 10.

Feritas incolarum Verania Insula.